

Поводом нове патриотске расправе о Косову

Са закашњењем сам прочитао текст Вукадиновића „[Олуја с Косова](#)“ и желим да се и сам изјасним о тој теми.

1. И када се разликујемо у ставовима и када се слажемо, ми се увек делимо на оне који:

а) заступају немогућу политику „И Европа и Косово“,

б) заступају могућу политику „Признање независности Косова“ и

в) заступају политику „Територијалног интегритета Србије“.

Патриотском расправом сматрам само оном која се води у оквиру очувања територијалног интегритета Србије.

У односу на политику „И Европа и Косово“, кључно је да ли се учесник у расправи јасно изјашњава да је таква политика дословно немогућа (као хлеб од камена).

У односу на политику „Признање независности Косова“ мирно треба расправу јасно

позиционарати на теми да ли је Србима држава уопште потребна и зашто, а много мање реаговати на тврдње оних који су за прихватање сецесије.

2. Оно што се у патриотским расправама, макар се мени тако чини, недовољно увиђа, јесте чињеница да ће све земље које су признале независност Косова бити за 10 година знатно слабије него што су данас, а све најзначајније земље које нису признале независност за 10 година ће бити знатно јаче него што су данас. И економски и војно.

3. Друга чињеница, која се готово превиђа, јесте потрошеност воље грађана САД да подржавају ратове или војни ангажман тамо где се не види јасна економска корист. Мала дигресија, тзв. интелектуалци у САД су мислили да ће се чудо догодити када докажу да је рат у Ираку био због нафте, а не због измишљених средстава за масовно уништење. И није се догодило ништа, просто зато што је то Американцу у већини случајева потпуно уреду да САД убијају за нафту.

То значи да већ данас, а у годинама које долазе извесно, никакво трошење буџета на Авганистан, Балкан, па чак и Израел неће бити прихватљиво. Ко за 10 година у САД предложи да се ратује за Косово, послаће га у лудницу.

4. Мислим да је потпуно погрешно залагање да Тачи и Харадинај не буду утицајни на Косову и Метохији. Ништа не може да уруши војну способност Албанаца на Косову и Метохији као што то може што дужи опстанак система који та двојица персонификују.

5. Као ретко када у историји, све карте су у нашим рукама и све зависи од тога да ли ћемо ми Срби изградити у наредних 10 година респектабилну државу или нећемо. Овде ћу само указати на неке потезе које је или требало повући или их треба повући у кратком року, прихватајући као пожељно и оно што је Вукадиновић набројао (пре свега у области дипломатије).

6. Декларацију је требало, наравно , донети у форми резолуције и то са следећом структуром:

А) позивајући се на, па набројани сви основи,

Б) Народна скупштина најоштрије осуђује, па све набројано,

В) Народна скупштина Републике Србије налаже Влади Републике Србије да:

– у буџету за 2012. годину предвиди повећање средстава за Војску Србије за 50 одсто у односу на буџет за 2011. годину,

– у току 2012. године обезбеди обавезну војну обуку за све мушкарце старости од 25 до 30 година који нису служили војни рок, у трајању од месец дана,

– обезбеди у 2012. години обавезну војну обуку свим мушкарцима у трајању од три месеца по навршених 18 година живота, односно завршеној средњој школи,

Г) НСРС налаже осталим органима и установама и то:

– Дирекцији за робне резерве да обезбеди неопходне намирнице за очување минимума егзистенције српског живља на Косову и Метохији,

– здравственим установама да обезбеде довољне количине санитетског материјала, једница крви и мобилних лекарских екипа које би у случају потребе могле одмах да буду расположиве на територији Косова и Метохије,

– фармацеутској индустрији и одговарајућим заводима да обезбеде потребне количине лекова и њихову брзу дистрибуцију на територију Косова и Метохије итд.

Д) Народна скупштина Републике Србије позива све на мирно решење итд. итд.

Важно је разумети да нема озбиљне дипломатије без озбиљне политике и да нема успешне дипломатије без јаке државе и војске.

7. О редоследу потеза сам већ писао, сада само подвлачим да није могуће заговарати територијални интегритет Србије уколико први корак није промена власти, други искорењивање корупције и трећи потпуно нови макроекономски концепт.

Како се у међувремену решава питање заштите српског становништва на окупираној територији Косова и Метохије у нашој историји је проиграна ствар. На терену, оперативно проиграна. И дала је солидне резултате. Нема дилеме шта се ради.

8. Док смо ми тонули, други су на својим примерима решили читав низ теоријских питања, тако да данас нема више недоумица шта то држава у економији треба да контролише, а шта мора бити препуштено тржишту, како се борити против америчког утицаја у сопственим државним структурама, које су добре и лоше стране проглашеног банкротства. Сада је много лакше сва та светска искуства прилагодити и применити у Србији.

9. И на крају, оно што у патриотској расправи не би смело да буде спорно, изградња озбиљне државе је тежак посао и захтева жртве. Много рада и не мале жртве. На сву срећу, потребне су много мање жртве од оних које су поднели наши преци.

Најтеже пеку ропске сузе

Пише: Бранко Павловић
понедељак, 22 август 2011 10:23

Само морамо с презиром одбацити причу о проливеној сузи коју ниједан државни пројекат не може оправдати. Зато што су најтеже и највише пеку ропске сузе.